

Životopis Jitky Vlčkové

Jitka Vlčková se narodila 29. března 1936 v Praze. Oba rodiče pocházeli z venkova, tatínek z Pelhřimovska a maminka z Polabí. Tatínek vystudoval zemědělskou školu, ale po přestěhování se do Prahy pracoval jako řidič a později průvodčí. Maminka se starala o rodinu a o domácnost. Měla mladšího brášku.

Když byla Jitce Vlčkové 5 let, začala druhá světová válka. Do školy chodila na Praze 6 a občas se se spolužáky museli schovávat před případnými nálety do nejbližšího krytu. Rodina za války dostávala potravinové lístky, přesto si část jídla pěstovala na své zahrádce ve Vokovicích a část jídla dostávala od rodiny na venkově. Právě rodina z otcovy strany, která bydlela v Hadrabově Rosičce, jim život za války velmi zjednodušila.

Po válce začala chodit na technické gymnázium v Bílé ulici na Praze 6, a zároveň začala navštěvovat Pionýra. Jako svazačku ji pozvali na proces s „vyšehradskými jezdci“, což byla skupina mladých kluků, kteří vystupovali proti režimu. Na tomto procesu se měla podívat na mládež, která ostatní pobuřuje. Také navštěvovala Sokol a účastnila se sokolských sletů. Po maturitě chtěla studovat zootechniku v Brně. Rodiče by ji však nedokázali uživit, proto nastoupila do své první práce Výzkumného ústavu živočišné výroby v Říčanech, kde pracovala jako předsedkyně Svazu socialistické mládeže. Právě v době prvního zaměstnání se přidala do komunistické strany. Zde také navštěvovala Soubor lidových tanců a organizovala taneční zábavy ve Strážnici. Během práce začala dálkově studovat v Poděbradech.

Vdala se ve svých 26 letech. Rodinu založila o něco později. Nejprve se ji narodila dcera Tamara, která dnes žije v Nizozemí, poté se manželům narodil syn Robert, který žije v Praze. S manželem se po sametové revoluci nakonec rozvedli.

V roce 1968 pracovala Jitka Vlčková v dopravním podniku, kde dělala sekretářku. Na srpen 1968 živě vzpomíná, jelikož slyšela vystrašený hlas, který zvolal: „Rusové jsou tady!“ Tento vpád v srpnu 1968 brala jako velkou zradu, protože nechápala, že by nás mohl někdo z okolních lidových států napadnout.

Od 1969 začaly probíhat kádrové pohovory. Jedním prošla také Jitka Vlčková. Za to, že vpád vojsk Varšavské smlouvy nepodpořila, byla z komunistické strany vyloučena a bylo jí odebráno členství. V této době se také starala o své druhorozené dítě, ale musela jeho výchovu přenechat své tchýni a hledat si zaměstnání. Dlouho nemohla nic sehnat. Chtěla si najít práci, kde by mohla uplatnit své vzdělání. Nakonec se jí podařilo najít práci na Vysoké škole zemědělské na Suchdole, kde se hlásila na pozici sekretářky, ale kvůli špatné komunistické minulosti na ni nebyla přijata. Přesto nakonec na škole zůstala. Začala pracovat ve správě kolejí a menz a později byla vedoucí kolejní knihovny. Časem se vypracovala natolik, že ji byl svěřen úkol ubytování zahraniční delegace, za což také dostala čestný odznak SSM.

Vysokoškolská knihovna byla místem, kde se scházelo velké množství zahraničních studentů. Právě mezi nimi našla své štěstí. S mnohými se stali velmi dobrými přáteli a také spolu slavili listopad 1989. V 90. letech proto také spolu s dalšími založila Společnost přátel Afriky.

V současné době se věnuje kulturním akcím. Ráda chodí do divadla, na přednášky a ráda se setkává se svými přáteli a vnoučaty, které ji navštěvují v domě s pečovatelskou péčí na Praze 6, kde bydlí.